

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 10 maja 2021 r.

DIH-4.707.5.2021.TN

DECYZJA DIH-IV-13/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735), zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 4 stycznia 2021 r. wniesionego przez Pełnomocnika strony Jeronimo Martins Polska S.A., z siedzibą w Kostrzynie, od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie nr 159/20 (sygn. akt WN.8361.222.2020) z dnia 17 grudnia 2020 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 18 000 zł (osiemnaście tysięcy złotych) w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

- 1) uchyła w całości zaskarżoną decyzję,**
- 2) orzekając co do istoty sprawy, nakłada na przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w wysokości 15 000 zł (piętnaście tysięcy złotych) w związku z sześciokrotnym niewykonaniem przez Jeronimo Martins Polska S.A. obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.**

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2021 r. do Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we w Krakowie, zwanego dalej „Małopolskim WIIH”, wpłynęło odwołanie z dnia 4 stycznia 2021 r., które zostało wniesione przez Pełnomocnika reprezentującego Jeronimo Martins Polska S.A., od decyzji Małopolskiego WIIH nr 159/20 (sygn. akt WN.8361.222.2020) z dnia 17 grudnia 2020 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 18 000 zł w związku z siedmiokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy. Decyzja Małopolskiego WIIH została doręczona Stronie

w dniu 22 grudnia 2020 r., natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 5 stycznia 2021 r. Pismem z dnia 15 stycznia 2021 r. Małopolski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

W dniu 26 października 2020 r. w granicach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr WN.8361.222.2020 z dnia 23 października 2020 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka przy ul. Góra Libertowska 3 w Libertowie, należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. W trakcie kontroli inspektorzy Małopolskiego WIIH sprawdzili prawidłowość informowania o cenach 540 partii towarów spośród 10 000 wszystkich rodzajów towarów znajdujących się w ofercie handlowej kontrolowanej placówki. W wyniku działań kontrolnych stwierdzono niezgodności z przepisami w przypadku 30 partii towarów, tj. dla 1 partii towaru nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru, dla 25 partii towarów nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej towaru, a dla 4 partii towarów cena i cena jednostkowa były uwidocznione przy towarze w sposób nierzetelny w stosunku do ceny zakodowanej w kasie fiskalnej.

Pismem z dnia 29 października 2020 r. Małopolski WIIH poinformował stronę, że z uwagi na obecność osoby upoważnionej posiadającej pisemne pełnomocnictwo, w którym brak było zapisu odnośnie odbioru upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nie pozostawiono pełnomocnikowi tego upoważnienia i przekazano przedmiotowe upoważnienie wraz z w/w pismem na adres głównej siedziby spółki.

Wykaz towarów zakwestionowanych w zakresie prawidłowości uwidaczniania cen zawiera Protokół Kontroli nr WN.8361.222.2020 oraz tabele zamieszczone w treści protokołu.

Pismem z dnia 20 listopada 2020 r. Małopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej oraz o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się.

W piśmie tym, Małopolski WIIH zawiadomił stronę, iż po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy Małopolski WIIH ostatecznie nie kwestionuje: **nieuwidocznienia ceny jednostkowej** dla produktu *Gazowany napój energetyzujący z dodatkiem witamin „BLACK ENERGY” á 1 l (4x250 ml)*, gdyż był on oferowany jedynie w zestawie o łącznej pojemności 11, bez możliwości zakupu pojedynczej sztuki napoju z tego zestawu, oraz **uwidocznienia cen jednostkowych** w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości w przypadku 4 rodzajów towarów, tj.: *Kasza bulgur z papryką i czerwoną fasolą Kaszotto „Łowicz” á 250 g*, *Kasza gryczana z cebulą i suszonymi podgrzybkami Kaszotto „Łowicz” á 250 g*, *Mleko w proszku pełne 26 % tłuszczu „OSM Siedlce” á 500 g*, *Czekoladki mleczne z mleka alpejskiego z nadzieniem kakaowym „Milka” á 110 g*.

Powyższa analiza pokontrolna faktycznie wpłynęła na kwalifikację poszczególnych naruszeń. Podział naruszeń po analizie pokontrolnej wyglądał następująco: dla 2 partii towarów nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru (podczas gdy w protokole kontroli zapisano 1 partię i powyższa zmiana kwalifikacji oznacza przeniesienie 1 towaru z 25 towarów charakteryzujących się brakiem cen i cen jednostkowych), dla 24 partii towarów nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej towaru (podczas gdy w protokole kontroli zapisano 25 partii), a dla 4 partii towarów cena przy towarze była uwidoczniona w sposób nierzetelny w stosunku do ceny zakodowanej w kasie fiskalnej (podczas gdy w protokole kontroli zapisano, że dla 4 partii towarów cena i cena jednostkowa przy towarze były uwidocznione w sposób nierzetelny w stosunku do ceny zakodowanej w kasie fiskalnej).

Strona nie wniosła dalszych pism ani nie zapoznała się z materiałem dowodowym.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2020 r. nr 159/20 (sygn. akt WN.8361.222.2020) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 18 000 zł w związku z siedmiokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy.

Pismem z dnia 4 stycznia 2021 r. pełnomocnik Strony wniósł odwołanie od w/w decyzji. Prezes Urzędu pismem z dnia 26 stycznia 2021 r. poinformował stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań zgodnie z zasadą wysłuchania strony określoną w art. 10 KPA. Strona nie zajęła stanowiska w sprawie ani nie zapoznała się z materiałem dowodowym.

W swoim odwołaniu od zaskarżonej decyzji pełnomocnik Strony zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy oraz podniósł, co następuje.

I. Zarzut naruszenia

1) art. 7, 77 i 80 KPA poprzez:

- a) wyciągnięcie wniosków niewynikających z materiału dowodowego tj. że naruszenia ustawy polegały m.in. na niewidocznieniu w miejscu sprzedaży detalicznej cen sprzedaży dla 2 rodzajów artykułów w opakowaniach (jeden o masie 100 g, drugi o pojemności 11), podczas gdy z protokołu kontroli z dnia 26 października 2020 r. wynika, że wniesiono zastrzeżenia m.in. z powodu niewidocznienia ceny sprzedaży dla 1 rodzaju towaru w opakowaniu o masie 100 g, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych tj. że strona nie uwidoczniała ceny sprzedaży dla 2 rodzajów artykułów, a nie 1 jak powinno być;
- b) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie treści pisma organu z dnia 20 listopada 2020 r. informującego o wszczęciu postępowania, w którym to piśmie organ wskazał, że po ponownym przeanalizowaniu sprawy ostatecznie nie kwestionuje uwidocznienia cen jednostkowych w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości w przypadku 4 rodzajów towarów (kasza bulgur z papryką i czerwoną fasolą Kaszotto „Łowicz” á 250 g, kasza gryczana z cebulą i suszonymi podgrzybkami Kaszotto „Łowicz” á 250 g, mleko w proszku pełne 26 % tłuszczu „OSM Siedlce” á 500 g, czekoladki mleczne z mleka alpejskiego z nadzieniem kakaowym „Milka” a 110 g), gdyż w związku z oświadczeniem pełnomocnika spółki, iż w dniu 26 października 2020 r. cenami aktualnymi dla tych 4 rodzajów artykułów były ceny uwidocznione na wywieszkach znajdujących się bezpośrednio przy nich, więc bezzasadne jest ich kwestionowanie jako uwidocznionych w sposób niejednoznaczny, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych oraz nałożenia kary pieniężnej za uchybienia, których nie było;
- c) błędne ustalenia faktyczne tj. że strona nie uwidoczniała w miejscu sprzedaży cen i cen jednostkowych dla 24 rodzajów produktów, podczas gdy produkty wymienione w protokole kontroli w tabeli na stronach 3-4:
 - poz. 10 (mydło w płynie pielęgnujące malina i lawenda „be beauty care” á 385 ml) i 11 (mydło w płynie oczyszczające eukaliptus i cytryna „be beauty care” á 385 ml) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
 - poz. 12 (napój wieloowocowy niegazowany Frugo czarne á 750 ml) i 13 (napój wieloowocowy niegazowany Frugo zielone á 750 ml) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
 - poz. 17 (tortilla chips - słona przekąska kukurydziana z burakiem ćwikłowym „go

- Vege" á 135 g) i 18 (tortilla chips - słona przekąska kukurydziana ze szpinakiem „go Vege" á 135 g) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
- poz. 19 (napój gazowany owocowy cytryna, mięta „Tymbark" á 330 ml), poz. 20 (napój gazowany owocowy jabłko, arbuz „Tymbark" á 330 ml], poz. 21 (napój gazowany owocowy mango, pomarańcza „Tymbark" á 330 ml) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
 - poz. 23 (cappuccino o smaku karmelowym „Mokate" á 110 g) i poz. 24 (cappuccino o smaku waniliowym „Mokate" á 110 g) należy uznać za 1 rodzaj produktu gdyż są to produkty o tej samej wadze i tego samego rodzaju, różnią się wyłącznie smakiem, co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia kary pieniężnej za naruszenia dotyczące 24 rodzajów produktów zamiast 18;
- d) niewszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego tj. pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość;
- 2) naruszenie art. 10 § 1 KPA poprzez nieumożliwienie stronie czynnego udziału w postępowaniu i oparcie rozstrzygnięcia na materiale dowodowym, co do którego strona nie miała możliwości się ustosunkować.

II. Zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego

1. Zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach poprzez niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez:
 - pominięcie okoliczności, iż wszystkie naruszenia zostały usunięte oraz podjęto działania korygujące;
 - pominięcie okoliczności, iż wszystkie 7 kar nałożonych na stronę w ciągu 12 miesięcy wstecz dotyczyły innych sklepów oraz poprzez brak wyszczególnienia w treści decyzji, których sklepów dotyczyły uprzednio nakładane kary;
 - pominięcie okoliczności, iż strona jest przedsiębiorcą prowadzącym sieć kilku tysięcy sklepów, zatem brak cen na 24 towarach (choć zdaniem strony winno to być 18 rodzajów towarów) z 540 sprawdzonych, co stanowi 0,04 % nie może być uznany za najwyższy stopień naruszenia obowiązków, gdyż należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu (kilka tysięcy rodzajów produktów w jednym sklepie).
2. Zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach poprzez błędną wykładnię i nałożenie na stronę kary pieniężnej w wysokości rażąco zawyżonej oraz nieodpowiedniej do liczby naruszeń.

III. Wnioski Strony

Pełnomocnik Strony wniósł o:

- uchylenie decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków z art. 4 ust. 1 ustawy, ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary w niższej wysokości, ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia Śląskiemu WIIH.

Prezes Urzędu zważył co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

Prezes Urzędu stwierdził, że ustalony w sprawie stan faktyczny sprawy budzi wątpliwości co do stwierdzonych podczas kontroli naruszeń, prawidłowości ich kwalifikacji, ich uzasadnienia. Prezes Urzędu zwraca uwagę na nieprawidłowe obliczenie przez organ I instancji przedziału 12-miesięcznego określonego w art. 6 ust. 2 w/w ustawy, co doprowadziło do nieprawidłowej kwalifikacji wystąpienia w tym przedziale czasowym siedmiu naruszeń, podczas gdy faktycznie miało miejsce sześć naruszeń art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Zmniejszenie ilości naruszeń w 12 – miesięcznym przedziale czasowym oraz zmniejszenie ilości niezgodności oraz ich odmienna kwalifikacja dokonana przez Prezesa Urzędu stanowi podstawę do zmniejszenia wymiaru kary ale nie stanowi podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary.

Dlatego też, Prezes Urzędu uchyla zaskarżoną decyzję w całości, i nakłada na stronę administracyjną karę pieniężną w wysokości 15 000 zł.

Zgodnie z art. 81a § 1 KPA: *„Jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony.”*

Prezes Urzędu zastosował w niniejszym postępowaniu zasadę rozstrzygania wątpliwości interpretacyjnych na korzyść strony.

Prezes Urzędu nie uwzględnił następującego naruszenia, które zostało uwzględnione przez organ I instancji, a faktycznie miało miejsce poza 12-miesięcznym okresie czasowym, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

W dniach 11-30 października 2019 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka nr 6019 przy ul. Krakowskiej 18A, w Kalwarii Zebrzydowskiej. W trakcie kontroli inspektorzy Małopolskiego WIIH sprawdzili prawidłowość informowania o cenach 240 rodzajów artykułów spożywczych i niespożywczych spośród wszystkich towarów znajdujących się w ofercie handlowej kontrolowanej placówki. W wyniku działań kontrolnych stwierdzono niezgodności z przepisami w przypadku partii środków spożywczych i niespożywczych, tj. dla 32 partii towarów nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru, w tym dla 29 partii towarów dla których nie uwidoczniono cen, nie uwidoczniono również w jakiegokolwiek formie informacji o cenie jednostkowej towaru. Decyzją z dnia 23 grudnia 2019 r. nr 253/2019 (sygn. akt WN.8361.315.2019) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 30 000 zł w związku z trzynastokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 22 stycznia 2019 r. Strona odwołała się od decyzji I instancji. Prezes Urzędu utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy decyzją nr DIH-IV-17/2020 z dnia 27 marca 2020 r.

Kontrola przeprowadzona w dniach 11-30 października 2019 r. nie może zostać zakwalifikowana do naruszeń uwzględnianych w 12-miesięcznym przedziale czasowym, którego początkowy bieg terminu rozpoczyna się w dniu 8 stycznia 2020 r. W związku z powyższym Prezes Urzędu w niniejszym postępowaniu odwoławczym zmniejszył ilość naruszeń na korzyść na strony z siedmiu do sześciu. Jednocześnie Prezes Urzędu stwierdza, że początkową datą terminu, od którego liczy się 12- miesięczny przedział czasowy, o którym mowa w art. 6 ust. 2 w/w ustawy jest data 8 stycznia 2020 r., czyli data następnej kontroli po kontroli z dni 11-30 października 2019 r., która została wyeliminowana z listy kontroli stwierdzających naruszenia, przywołanych w zaskarżonej decyzji przez organ I instancji. Wyeliminowanie jednej kontroli z uwagi na przekroczenie 12-miesięcznego terminu określonego w art. 6 ust. 2 w/w ustawy stanowiło podstawę do uchylecia zaskarżonej decyzji w związku z określeniem daty pierwszego naruszenia, od której biegnie 12-miesięczny termin określony w art. 6 ust. 2 w/w ustawy. Tym samym datą pierwszego naruszenia na użytek niniejszego postępowania jest 8 stycznia 2020 r. Powyższe nie ma wpływu na zastosowanie w stosunku do strony art. 6 ust. 2 w/w ustawy, ponieważ wątpliwości mogłyby budzić kwalifikacja dwukrotności lub trzykrotności naruszeń, co w tym przypadku nie miało miejsca.

Dodatkowo Prezes Urzędu informuje, że po zapoznaniu się z odwołaniem strony, Prezes Urzędu zmienił kwalifikację liczby naruszeń.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji w następujący sposób zakwalifikował naruszenia art. 4 ust. 1 w/w ustawy: niewidocznienie w miejscu sprzedaży detalicznej cen i cen jednostkowych dla 24 rodzajów produktów, cen sprzedaży dla 2 rodzajów artykułów w opakowaniach (jeden o masie 100 g, drugi o pojemności 11), a także uwidocznienie cen dla 4 rodzajów towarów w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości co do ich wysokości, bowiem ceny zamieszczone przy towarach były niższe od zakodowanych w kasie fiskalnej na ogółem 540 zbadanych.

Prezes Urzędu w następujący sposób zakwalifikował naruszenia art. 4 ust. 1 w/w ustawy: niewidocznienie w miejscu sprzedaży detalicznej cen i cen jednostkowych dla 18 rodzajów produktów, cen sprzedaży dla 2 rodzajów artykułów w opakowaniach (jeden o masie 100 g, drugi o pojemności 11), a także uwidocznienie cen dla 3 rodzajów towarów w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości co do ich wysokości, bowiem ceny zamieszczone przy towarach były niższe od zakodowanych w kasie fiskalnej na ogółem 540 zbadanych. Suma niezgodności wynosi więc $18+2+3=23$. Procentowy udział niezgodności w stosunku do towarów zbadanych wynosi tym samym 4,3 %.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Ujawnione nieprawidłowości stanowią naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 i § 4 Rozporządzenia Ministra Rozwoju w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług z dnia 9 grudnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Z kolei § 3 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za: litr dla towaru przeznaczonego do sprzedaży

według objętości oraz za kilogram dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy, sztukę dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Cena jednostkowa towaru w świetle definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Uwidocznieniem jest ujawnienie informacji wymaganych ustawą w taki sposób, aby były one czytelne, widoczne, łatwo i bezpośrednio dostępne dla nabywców i aby przeciętny konsument mógł się samodzielnie zaznajomić z danymi na temat ceny i ceny jednostkowej.

Stosownie do § 4 ust. 1 pkt. 1, 2 i 5 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za: litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości, kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy, sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównanie cen produktów w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania skomplikowanych działań matematycznych. Dlatego też oprócz ceny (za produkt), w miejscu sprzedaży musi się również na niej znaleźć cena jednostkowa, a więc przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary (litr, kilogram). Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównać ceny takich samych lub podobnych produktów w miejscu sprzedaży, ale także mogą faktycznie przekonać się czy podana cena jednostkowa (za litr, kilogram) jest niska czy wysoka i podjąć decyzję o zawarciu umowy sprzedaży w innym sklepie. Brak podania ceny jednostkowej narusza prawo konsumenta do wyczerpującej informacji, a tym samym ogranicza jego możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów.

Bezwzględny obowiązek podawania ceny jednostkowej został podkreślony również w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej; TSUE), który wskazał, że: *„jedynie wskazanie ceny łącznej i ceny za jednostkę masy w wypadku produktów, których jednostki opakowaniowe mogą nie mieć tej samej masy, pozwala na dostarczenie wystarczającej informacji konsumentowi.”* (patrz. pkt 39 Wyrok TSUE z 30 czerwca 2016 r. sprawie C-134/15 Lidl, ECLI:EU:C:2016:498).

Obowiązek podawania ceny jednostkowej wiąże się z ujmowaniem ilościowym produktów w odniesieniu do jednolitego systemu miar jako podstawy wyznaczenia ich ceny:

„prawodawca, przyjmując dyrektywę 98/6, miał zamiar „zapewnić jednolitą i przejrzystą informację w odniesieniu do ujmowania ilościowego produktów w odniesieniu do jednolitego systemu miar jako podstawy wyznaczenia ich ceny. Podobnie art. 1 dyrektywy 98/6 stanowi, że jej przedmiotem jest „ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen”. (Opinia Rzecznika Generalnego TSUE Pedra Cruza Villalóna, przedstawiona w dniu 26 listopada 2013 r. w sprawie C-421/12 Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii ECLI:EU:C:2013:769).

Obowiązki odnoszące się do podawania cen stanowią przedumowny obowiązek informacyjny nałożony na przedsiębiorcę, który zawiera umowę sprzedaży z konsumentem. Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach nakłada na przedsiębiorcę obowiązek uwidaczniania cen, co jest czynnością materialno-techniczną. Synonimem do uwidaczniania cen jest ich prezentowanie, ekspozycja, wizualizowanie, pokazywanie, demonstrowanie. W ocenie Prezesa Urzędu, uwidoczniona cena przy towarze powinna być identyczna z ceną zakodowaną w systemie kasowym. Rozbieżności w wysokości cen uwidacznianych na sali sprzedaży z cenami zakodowanymi na stanowisku kasowym, niezależnie od tego czy ceny

zakodowane na stanowisku kasowym byłyby korzystniejsze dla klienta, stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego określonego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W tym zakresie strona wprowadza w błąd konsumentów, ponieważ uwidocznione na sali sprzedaży ceny nie były uwidocznione w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiające porównanie cen, ponieważ przy stanowisku kasowym przedsiębiorca pobiera inne kwoty pieniężne niż te, które zostały uwidocznione na sali sprzedaży. Tym samym uwidocznione na sali sprzedaży ceny są niejednoznaczne, budzące wątpliwości oraz uniemożliwiające porównanie cen.

Uwidocznieniem jest ujawnienie informacji wymaganych ustawą w taki sposób, aby były one czytelne, widoczne, łatwo i bezpośrednio dostępne dla nabywców i aby przeciętny konsument mógł się samodzielnie zaznajomić z danymi na temat ceny i ceny jednostkowej i poprzez porównanie cen podjąć decyzję o zawarciu lub nie zawarciu umowy z przedsiębiorcą. Dlatego też rozbieżności w wysokości cen uwidacznianych na sali sprzedaży z cenami zakodowanymi na stanowisku kasowym stanowią naruszenie art. 4 ust. 1 w/w ustawy poprzez uwidacznianie cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodów.

Stopień naruszenia obowiązków – został określony jako wyższy niż znikomy, ponieważ zostały naruszone podstawowe obowiązki dotyczące uwidaczniania cen i cen jednostkowych, stwierdzono brak w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru, oraz brak w jakiegokolwiek formie informacji o cenie i o cenie jednostkowej towaru a także podanie nierzetelnej ceny na stanowisku kasowym. Powyższe godzi w prawo konsumenta do informacji, a także uniemożliwia mu porównanie cen towarów znajdujących się w obrocie handlowym. Wyższy niż znikomy stopień naruszenia odnosi się do uchybień, do których należą przede wszystkim brak informacji o cenach towarów, brak informacji o cenach towarów i o cenach jednostkowych, oraz brak informacji o cenach jednostkowych towarów w odniesieniu do części towarów.

Nie uwidaczniając cen Strona pozbawiła konsumentów możliwości realizacji prawa do informacji o cenach towarów, co pozbawia ich możliwości rozważenia przedstawionej oferty i podjęcia świadomej decyzji dotyczącej zawarcia określonej umowy z określonym kontrahentem, a przez to ogranicza swobodę zawierania umów. Brak natomiast uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych lecz o innej masie czy objętości, a przez to utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie.

Konsumenci dla 4,3 % towarów (objętych kontrolą) nie otrzymywali informacji o cenach w ogóle, a także o cenach jednostkowych i cenach, jak również otrzymali nierzetelną informację na przywieszkach cenowych w porównaniu do cen zakodowanych w systemie kasowym, co również kwalifikuje się do naruszenia obowiązku informacyjnego określonego w art. 4 ust. 1 w/w ustawy, ponieważ informacja ta została przekazana w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen. Wątpliwości w tym ostatnim przypadku dotyczyły wysokości ceny, bowiem ceny zamieszczone przy towarach były niższe od zakodowanych w kasie fiskalnej. Powyższe uniemożliwiało dokonanie świadomego wyboru produktu przez konsumenta w oparciu o to kryterium oraz porównanie cen między produktami poszczególnych marek bądź takimi samymi produktami o różnej gramaturze. Podkreślić należy, że celem regulacji w zakresie informowania o cenach jest poprawa ochrony interesów konsumenta oraz zdrowa konkurencja między przedsiębiorcami - motyw 1 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16

lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L 80 z 18.03.1998 r. s. 27), zwanej „dyrektywą 98/6/WE”. Tym samym obowiązkiem Strony było podanie informacji o cenach w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, dla wszystkich wyrobów, a także przekazanie tej informacji w sposób rzetelny, czyli jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen. Strona w przypadku 23 wyrobów tego obowiązku nie dopełniła.

Dokonując oceny stopnia naruszenia obowiązków stwierdzono, że przedsiębiorca nie uwidaczniając cen, oraz cen oraz cen jednostkowych, a także podając na sali sprzedaży nierzetelne ceny w sposób wyższy niż znikomy naruszył obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Cena oraz cena jednostkowa jest bowiem podstawowym kryterium informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych.

Dotychczasowa działalność przedsiębiorcy – jest to przesłanka, która wymaga dostosowania sankcji do konkretnego przedsiębiorcy oraz uwzględnienia dotychczasowej działalności w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach. W związku z powyższym, przy ocenie niniejszej przesłanki Prezes Urzędu wziął pod uwagę wyniki dotychczas przeprowadzonych kontroli Strony w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen.

Strona funkcjonuje na rynku od 2004 r. i była niejednokrotnie kontrolowana, zatem powinna wykazać się znajomością obowiązujących przepisów dotyczących prawidłowego uwidaczniania cen i cen jednostkowych.

Małopolski WIIH ustalił przeprowadzając kontrole, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy licząc od dnia 8 stycznia 2020 r. pięciokrotnie naruszył obowiązki w zakresie uwidaczniania cen. Przedmiotowa kontrola wykazała szóste naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. W wyniku ustaleń kontrolnych stwierdzających naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, Organ I instancji przeprowadził dotychczasowo pięć wcześniejszych postępowań administracyjnych zakończonych wydaniem decyzji, którymi nałożył na Stronę kary pieniężne z tytułu nieprzestrzegania obowiązków wskazanych w ustawie o informowaniu o cenach.

Następujące kontrole przeprowadzone przez inspektorów Małopolskiego WIIH stanowią wykaz naruszeń, które warunkują zastosowanie w stosunku do przedsiębiorcy w tym konkretnym przypadku art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

W dniach 8, 16, 21 stycznia 2020 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka przy os. Kolorowe 16A, w Krakowie, należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. W trakcie kontroli inspektorzy Małopolskiego WIIH sprawdzili prawidłowość informowania o cenach 135 oferowanych do sprzedaży towarów w opakowaniach spośród wszystkich towarów znajdujących się w ofercie handlowej kontrolowanej placówki. W wyniku działań kontrolnych stwierdzono niezgodności z przepisami w przypadku 38 towarów. Wykazane niezgodności dotyczyły 23 partii towarów dla których nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru, gdzie wśród tych 23 partii dla 21 partii towarów nie uwidoczniono cen jednostkowych, dla 13 partii towarów niewłaściwie wyliczono cenę jednostkową, dla 2 partii towarów niewłaściwie wyliczono ceny jednostkowe z odniesieniem do nieprawidłowej jednostki miary (uwidoczniono informację o cenie jednostkowej w kilogramach zamiast podania ceny jednostkowej za sztukę). Decyzją z dnia 10 kwietnia 2020 r. nr 60/2020 (sygn. akt WN.8361.4.2020) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 35 000 zł w związku z czternastokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 22 stycznia 2019 r. Strona odwołała się od decyzji I instancji. Prezes Urzędu utrzymał

zaskarżoną decyzję w mocy decyzją nr DIH-IV-42/2020 z dnia 30 lipca 2020 r. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane jako **pierwsze naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

W dniach 22 stycznia 2020 r. i 18 lutego 2020 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka przy ul. Drukarskiej 2, w Krakowie. W trakcie kontroli inspektorzy Małopolskiego WIIH sprawdzili prawidłowość informowania o cenach 310 oferowanych do sprzedaży towarów w opakowaniach spośród wszystkich towarów znajdujących się w ofercie handlowej kontrolowanej placówki. W wyniku działań kontrolnych stwierdzono niezgodności z przepisami ustawy o informowaniu o cenach w przypadku 38 towarów. Wykazane niezgodności dotyczyły 38 partii towarów dla których nie uwidoczniono cen jednostkowych. Decyzją z dnia 26 czerwca 2020 r. nr 85/2020 (sygn. akt WN.8361.33.2020) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 25 000 zł w związku z czternastokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 7 lutego 2019 r. Strona odwołała się od decyzji I instancji. Prezes Urzędu utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy decyzją nr DIH-IV-54/2020 z dnia 9 października 2020 r. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane jako **drugie naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

W dniach 25 lutego i 6 marca 2020 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka w Krakowie, ul. Wybickiego 18. W jej toku stwierdzono niewidocznienie w miejscu sprzedaży detalicznej cen dla 22 partii oraz cen jednostkowych dla 19 partii towarów w opakowaniach, podlegających takiemu obowiązkowi na ogółem 200 zbadanych towarów. Decyzją z dnia 2 lipca 2020 r. nr 88/2020 (sygn. akt WN.8361.36.2020) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 30 000 zł w związku z piętnastokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 7 lutego 2019 r. Strona nie odwołała się od decyzji I instancji. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane jako **trzecie naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

W dniach 26 maja i 9 czerwca 2020 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka w Jabłonce, przy ul. Handlowej 1. W toku kontroli stwierdzono nieprawidłowości polegające na: niewidocznieniu cen dla 15 partii towarów (wymienionych w poz. 29-43 załącznika nr 1 do protokołu kontroli), niewidocznieniu cen oraz cen jednostkowych dla 28 partii towarów w opakowaniach, podlegających takiemu obowiązkowi (wymienionych w poz. 1-28 ww. załącznika), niewidocznieniu cen jednostkowych dla 20 partii towarów w opakowaniach, podlegających takiemu obowiązkowi (wymienionych w poz. 44-63 ww. załącznika), oraz stwierdzono niezgodności cen uwidocznionych na wywieszkach z zakodowanymi w kasie dla 3 partii towarów (2 na wywieszkach były niższe, a 1 na wywieszce była wyższa; dot. towarów wymienionych w poz. 1-3 załącznika nr 3 do protokołu kontroli). Decyzją z dnia 27 lipca 2020 r. nr 108/2020 (sygn. akt WN.8361.93.2020) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 40 000 zł w związku z trzynastokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 26 czerwca 2019 r.

Strona nie odwołała się od decyzji I instancji. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane jako **czwarte naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

W dniu 14 października 2020 r. inspektorzy Małopolskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka w Krakowie, ul. Balicka 157. Decyzją z dnia 7 grudnia 2020 r. nr 155/2020 (sygn. akt WN.8361.209.2020) Małopolski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 15 000 zł w związku z siedmiokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 2 października 2019 r. Strona nie odwołała się od decyzji I instancji. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane jako **piąte naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

Przedmiotowe postępowanie odnoszące się do zaskarżonej decyzji zostało zakwalifikowane jako **szóste naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunasto-miesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

Analizując dotychczasową działalność przedsiębiorcy, Prezes Urzędu stwierdza, że ujawnione w toku kontroli nieprawidłowości nie były jednorazowym, incydentalnym przypadkiem naruszenia przez Stronę przepisów o uwidocznianiu cen. Istotnym jest również fakt, że kontrole we wszystkich wymienionych placówkach poprzedzone były zawiadomieniami o zamiarze przeprowadzenia kontroli. W związku z powyższym, przedsiębiorca miał możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że Strona nie wykonała obowiązków wynikających z art. 4 ustawy o informowaniu o cenach sześciokrotnie licząc od dnia pierwszego stwierdzenia nieprawidłowości, to jest od stwierdzenia naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 8 stycznia 2020 r. Strona nie tylko wypełniła swym zachowaniem minimalny warunek co do ilości naruszeń obowiązków skutkujący możliwością wymierzenia kary w podwyższonej wysokości, ale go przekroczyła. Skumulowanie takiej ilości stwierdzonych naruszeń obowiązków świadczy o tym, że Strona istotnie naruszyła i ograniczyła podstawowe uprawnienie konsumentów, to jest prawo do informacji o cenach towarów. W ocenie Prezesa Urzędu, Strona nie dołożyła należytej staranności przy wykonywaniu działalności gospodarczej w celu przestrzegania przepisów istotnych z punktu widzenia praw i interesów konsumentów, i nie podjęła skutecznych działań w zakresie ustalenia przyczyn, które powodują nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen.

Wielkość obrotu i przychodu – Biorąc pod uwagę trzecią dyrektywę wpływającą na wymiar kary pieniężnej, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, Małopolski WIIH na podstawie posiadanej informacji o wielkości obrotów i przychodu uznał, że Strona wykacza poza kategorie przedsiębiorców przewidziane w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 z późn. zm.), tj. mikro-przedsiębiorców, małych oraz średnich przedsiębiorców i należy do kategorii pozostałych przedsiębiorców. W związku z powyższym, Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczność, że udział Strony w obrocie rynkowym jest jednym z największych, a wysokość kary w stosunku do obrotu stanowi ułamkową część procenta.

Ponadto wskazać należy, że kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez ustawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6/WE, nakazuje, że kara musi być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok

NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, powinna być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Przepisy ww. dyrektywy stosowane są przez Organ pomocniczo.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zasadne jest nałożenie na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 15 000 zł w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

Odnosnie powyższych zarzutów i wniosków Prezes Urzędu, zważył co następuje:

Ad. I Zarzut naruszenia

- 1) art. 7 w zw. z art. 77 w związku z art. 80 KPA poprzez newszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego tj. pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość;
- 2) naruszenie art. 10 § 1 KPA poprzez nieumożliwienie stronie czynnego udziału w postępowaniu i oparcie rozstrzygnięcia na materiale dowodowym, co do którego strona nie miała możliwości się ustosunkować.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Zarzut naruszenia art. 7 i 77 § 1 KPA poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ materiał dowodowy przez Organ pierwszej instancji został zebrany i rozpatrzony w sposób wyczerpujący, a fakty mające znaczenie dla załatwienia sprawy i zastosowania określonej normy prawa zostały w sposób prawidłowo ustalone.

Organ I instancji działał na podstawie prawa i w jego granicach, podejmując wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Również dokonanej ocenie stanu faktycznego sprawy nie można zarzucić dowolności, organ merytorycznie i poprawnie uzasadnił zaskarżoną decyzję, podpierając ją logicznymi wnioskami. Ponadto decyzja zawiera odniesienie się do podnoszonych przez stronę skarżącą zarzutów. W rezultacie wywody zawarte w odwołaniu, zdaniem Prezesa Urzędu, stanowią polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji.

Zarzut naruszenia art. 80 KPA nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zawarta w tym przepisie istota swobodnej oceny dowodów sprowadza się do zapewnienia Organowi prowadzącemu postępowanie możliwości badania sprawy (stanu faktycznego) i do swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zasada ta nie oznacza, że Organ jest uprawniony do oceny dowodów według dowolnych kryteriów. Swoją ocenę Organ obowiązany jest oprzeć na przekonujących podstawach i dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji. Rozumowanie, w wyniku którego Organ ustala istnienie okoliczności faktycznych powinno być zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt GSK198/18).

Ad. a)

Odnosząc się do zarzutu określonego w lit. a) polegającego na wyciągnięciu wniosków niewynikających z materiału dowodowego, tj. że naruszenia ustawy polegały m.in. na niewidocznieniu w miejscu sprzedaży detalicznej cen sprzedaży dla 2 rodzajów artykułów w opakowaniach (jeden o masie 100 g, drugi o pojemności 11), podczas gdy z protokołu kontroli wynika niewidocznienie ceny sprzedaży dla 1 rodzaju towaru w opakowaniu o masie 100 g, Prezes Urzędu informuje, że w/w jest zarzut nieuzasadniony. Faktycznie w protokole kontroli wskazano, że miało miejsce niewidocznienie ceny sprzedaży dla 1 rodzaju towaru w opakowaniu o masie 100 g (poz. 8 Przysmak paski mięsne z kurczakiem „Acti Pet” á 100 g), gdzie w rubryce „cena sprzedaży” wpisano „brak”, a w rubryce „cena jednostkowa” wpisano „nie dotyczy”. Faktycznie w protokole kontroli wpisano w pozycji 26 „Gazowany napój energetyzujący z dodatkiem witamin „BLACK ENERGY” á 11 (4x250 ml)” gdzie w rubryce „cena sprzedaży” wpisano „brak”, a w rubryce „cena jednostkowa” wpisano „brak”. Tym samym powyższe naruszenie zakwalifikowano jako brak cen i cen jednostkowych w protokole kontroli, a powinno być zakwalifikowane jako brak cen.

Pismem z dnia 20 listopada 2020 r. Małopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej oraz o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się. W piśmie tym, Małopolski WIIH zawiadomił stronę, iż po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy Małopolski WIIH ostatecznie nie kwestionuje: **niewidocznienia ceny jednostkowej** dla produktu *Gazowany napój energetyzujący z dodatkiem witamin „BLACK ENERGY” á 1 l (4x250 ml)*, gdyż był on oferowany jedynie w zestawie o łącznej pojemności 11, bez możliwości zakupu pojedynczej sztuki napoju z tego zestawu. Czyli, że w protokole kontroli w rubryce „cena jednostkowa” powinno znajdować się określenie „nie dotyczy”. Strona nie złożyła uwag do protokołu kontroli w ustawowym terminie. Niemniej jednak organ dokonał rektyfikacji danych w formie pokontrolnej, o czym poinformował stronę pismem z dnia 20 listopada 2020 r. Zmiana kwalifikacji w/w produktu odbyła się w sposób korzystny dla strony. Podział naruszeń po analizie pokontrolnej uwzględniony w decyzji I instancji wyglądał następująco: dla 2 partii towarów nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru (podczas gdy w protokole kontroli zapisano 1 partię i powyższa zmiana kwalifikacji oznacza przeniesienie 1 towaru z 25 towarów charakteryzujących się brakiem cen i cen jednostkowych), dla 24 partii towarów nie uwidoczniono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej towaru (podczas gdy w protokole kontroli zapisano 25 partii). Tym samym zmniejszono ilość partii towarów charakteryzujących się brakiem cen i cen jednostkowych o 1 partię, a zwiększono o 1 partię ilość partii towarów charakteryzujących się brakiem cen. Prezes Urzędu uwzględnił w tym przypadku kwalifikację zaproponowaną przez organ I instancji i finalnie stwierdza, że miało miejsce niewidocznienie w miejscu sprzedaży detalicznej cen sprzedaży dla 2 rodzajów artykułów w opakowaniach (jeden o masie 100 g, drugi o pojemności 11).

Ad. b)

Strona podniosła zarzut braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie treści pisma organu z dnia 20 listopada 2020 r. informującego o wszczęciu postępowania, w którym to piśmie organ wskazał, że po ponownym przeanalizowaniu sprawy ostatecznie nie kwestionuje uwidocznienia cen jednostkowych w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości w przypadku 4 rodzajów towarów (kasza bulgur z papryką i czerwoną fasolą Kaszotto „Łowicz” á250 g, kasza gryczana z cebulą i suszonymi podgrzybkami Kaszotto „Łowicz” á250 g, mleko w proszku pełne 26 % tłuszczu „OSM Siedlce” á 500 g, czekoladki mleczne z mleka alpejskiego z nadzieniem kakaowym „Milka” a 110 g), gdyż w związku z oświadczeniem pełnomocnika spółki, iż w dniu 26 października 2020 r. cenami aktualnymi dla tych 4 rodzajów artykułów były ceny uwidocznione na wywieszkach znajdujących się

bezpośrednio przy nich, więc bezzasadne jest ich kwestionowanie jako uwidocznionych w sposób niejednoznaczny, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych oraz nałożenia kary pieniężnej za uchybienia, których nie było.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje, co następuje.

Pismem z dnia 20 listopada 2020 r. Małopolski WIIH zawiadomił stronę, iż po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy Małopolski WIIH ostatecznie nie kwestionuje **uwidocznienia cen jednostkowych** w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości w przypadku 4 rodzajów towarów, tj.: *Kasza bulgur z papryką i czerwoną fasolą Kaszotto „Łowicz” á 250 g, Kasza gryczana z cebulą i suszonymi podgrzybkami Kaszotto „Łowicz” á 250 g, Mleko w proszku pełne 26 % tłuszczu „OSM Siedlce” á 500 g, Czekoladki mleczne z mleka alpejskiego z nadzieniem kakaowym „Milka” á 110 g.* W piśmie tym Małopolski WIIH podkreślił, że w związku z oświadczeniem ww. pełnomocnika spółki, iż w dniu 26 października 2020 r. cenami aktualnymi dla ww. 4 rodzajów artykułów były te uwidocznione na wywieszkach znajdujących się bezpośrednio przy nich, bezzasadnym było kwestionowanie uwidocznienia dla tych produktów cen jednostkowych w sposób niejednoznaczny.

W protokole kontroli wskazano:

*„Dodatkowo dla 30 rodzajów towarów (wymienione w poniższej tabeli nr 2, w poz. 1-30, objęte również kontrolą pod względem uwidaczniania cen) sprawdzono zgodność cen zamieszczonych na wywieszkach przy towarach z zakodowanymi w czytniku i w kasie. W powyższym zakresie wniesiono uwagi do 4 z nich (poz. 27-30), **co wyraziło się uwidocznieniem cen i cen jednostkowych w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co do ich wysokości, bowiem ceny sprzedaży znajdujące się przy towarach były niższe od zakodowanych w czytniku i w kasie fiskalnej o: 1,00 zł (Milka (poz. 30) i 2 rodzaje Kaszotto (poz. 27 i 28)) i o 2,00 zł (mleko w proszku, poz. 29), a tym samym zamieszczone na wywieszkach ceny jednostkowe były również nieaktualne.**”*

Pismem z dnia 20 listopada 2020 r. Małopolski WIIH sprostował zapisy zawarte w protokole kontroli ograniczając zarzut w stosunku do tych 4 partii towarów do ujawnienia niezgodności cen zamieszczonych na wywieszkach przy towarach z zakodowanymi w czytniku i w kasie fiskalnej, zwalniając jednocześnie stronę z odpowiedzialności za brak cen jednostkowych. Powyższe sprostowanie zapisów w protokole kontroli odbyło się na korzyść strony. Rektyfikowanie tej niezgodności i jej ograniczenie wyłącznie do niezgodności w zakresie uwidaczniania cen nie jest, jak twierdzi strona powiązane z nałożeniem kary pieniężnej za uchybienia, których nie było. Uchybienie dotyczyło niezgodności w zakresie uwidaczniania cen a nie cen i cen jednostkowych, jak przyjęto w protokole kontroli.

Niezgodność w zakresie naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w przypadku stwierdzenia w systemie kasowym nieprawidłowo zakodowanych cen, odnosi się do rozbieżności pomiędzy ceną uwidoczną na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia o uwidacznianiu cen „w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy” a żadaną przez przedsiębiorcę ceną końcową przy zawieraniu umowy sprzedaży, czyli ceną zakodowaną w systemie kasowym. W przypadku stwierdzenia rozbieżności pomiędzy ceną uwidoczną a ceną zakodowaną w systemie kasowym, naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach polega na tym, że ceny przy towarach zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen, czyli że ceny na sali sprzedaży były prezentowane w sposób nierzetelny i fikcyjny. Konsument mógł nawet nie mieć świadomości, że na stanowisku kasowym naliczana jest zupełnie inna cena, niż ta z którą się zapoznał na sali sprzedaży. Powyższe narusza przepisy ustawy o informowaniu o cenach, ponieważ ustawa ta reguluje obowiązek uwidaczniania cen przed zawarciem umowy przez konsumenta i uwidacznianie cen na Sali sprzedaży, które są niezgodne z cenami zakodowanymi w systemie kasowym wprowadza konsumenta w błąd co

do ceny końcowej, którą ma zapłacić konsument przy stanowisku kasowym.

Dodatkowo należy wskazać, że ceny zakodowane w systemie kasowym były wyższe niż ceny uwidocznione na sali sprzedaży. Oświadczenie z dnia 26 października 2020 r. Kierownika Operacji i Sprzedaży załączone do protokołu kontroli jako załącznik nr 3 jedynie potwierdza, że obowiązującymi cenami były ceny uwidocznione na sali sprzedaży. Powyższe oświadczenie należy rozumieć w ten sposób, że kierownik w sposób prawidłowy zadbał o uwidocznienie cen na sali sprzedaży natomiast nie odpowiada za kodowanie cen w systemie kasowym. Niemniej jednak żądano od klientów zapłaty cen wyższych niż te ceny, które były uwidocznione na sali sprzedaży, ponieważ wyższe ceny były zakodowane w systemie kasowym. Nie ulega wątpliwości, że zasadne jest w przypadku ustawy o informowaniu o cenach kontrolowanie przedsiębiorcy, a nie indywidualnego sklepu, czyli miejsca prowadzenia działalności, ponieważ błędy w zakresie kodowania cen w systemie kasowym mają charakter systemowy wywodzący się z centrali spółki, co niejednokrotnie było podnoszone przez pracowników spółki, że pracownicy sklepów nie odpowiadają za ceny zakodowane w systemie i nie mogą na poziomie sklepów dokonać samodzielnie zmiany cen w systemie kasowym (fakt znany Prezesowi Urzędu z urzędu). Tym samym Kierownik Operacji i Sprzedaży z tego sklepu powołuje się na prawidłowe uwidacznianie cen na Sali sprzedaży, za co on odpowiada, natomiast faktem jest, że ceny nie zostały zmienione w systemie kasowym przez centralę. Rozbieżność pomiędzy cenami uwidocznionymi na sali sprzedaży a cenami żądanymi przez sprzedawcę stanowi podstawę do stwierdzenia naruszenia art. 4 ust. 1 w/w ustawy poprzez uwidocznienie na sali sprzedaży cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości i uniemożliwiający porównanie cen.

W swoim wyroku z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie C-476/14 Citroën Commerce GmbH TSUE orzekł w pkt. 36 i 37 uzasadnienia wyroku: (...) *oprócz faktu, że ta cena sprzedaży powinna obejmować podatek VAT i wszystkie pozostałe podatki, powinna ona ogólnie stanowić cenę końcową za jednostkę produktu lub daną ilość produktu. Jako cena końcowa, cena sprzedaży musi obejmować konieczne i przewidywalne elementy ceny, które obligatoryjnie obciążają konsumenta i które stanowią świadczenie pieniężne w zamian za nabycie danego produktu.*"

W innym wyroku z dnia 26 października 2016 r TSUE w sprawie C-611/14 Canal Digital Danmark A/S, (ECLI:EU:C:2016:800) wskazał w pkt 46-47:

„Należy zaznaczyć w tym względzie, że cena jest w zasadzie elementem rozstrzygającym w oczach przeciętnego konsumenta, gdy ma on podjąć decyzję dotyczącą transakcji. Gdy cena składa się z kilku elementów, przy ocenie, czy odnośna praktyka handlowa może spowodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, szczególne znaczenie ma okoliczność, że pominięty lub przedstawiony w mniej widoczny sposób składnik stanowi znaczący element ceny całkowitej."

W myśl przywołanych powyżej wyroków TSUE należy wskazać, że w przypadku tych produktów nie doszło do pominięcia w mniej widoczny sposób jakiegoś składnika ceny końcowej, tylko doszło do pominięcia w widoczny sposób całej ceny końcowej, która w uwidocznionej formie była różniła się z ceną zażadaną od konsumentów przy stanowisku kasowym. Tym samym żądano od konsumentów innego, wyższego świadczenia pieniężnego w zamian za nabycie danego produktu.

Prezes Urzędu przychylając się do wniosku strony zmniejszył w tym konkretnym przypadku ilość niezgodności z 4 do 3 kwalifikując dwa produkty rozdzielone przez organ I instancji jako jeden produkt należący do kategorii „mix”. Jako jedną niezgodność potraktowano Kaszę bulgur z papryką i czerwoną fasolą Kaszotto „Łowicz" á 250 g i Kaszę gryczaną z cebulą i suszonymi podgrzybkami Kaszotto „Łowicz" á 250 g, dla których to produktów przy towarze zamieszczono wywieszkę z ceną i ceną jednostkową. Na tej

podstawie finalnie do tej kategorii naruszeń art. 4 ust. 1 w/w ustawy, Prezes Urzędu zakwalifikował 3 niezgodności.

Ad. c)

Strona zarzuciła organowi I instancji błędne ustalenia faktyczne tj. że strona nie uwidoczniała w miejscu sprzedaży cen i cen jednostkowych dla 24 rodzajów produktów, podczas gdy produkty wymienione w protokole kontroli w tabeli na stronach 3-4:

- poz. 10 (mydło w płynie pielęgnujące malina i lawenda „be beauty care” á 385 ml) i 11 (mydło w płynie oczyszczające eukaliptus i cytryna „be beauty care” á 385 ml) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
- poz. 12 (napój wieloowocowy niegazowany Frugo czarne á 750 ml) i 13 (napój wieloowocowy niegazowany Frugo zielone á 750 ml) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
- poz. 17 (tortilla chips - słona przekąska kukurydziana z burakiem ćwikłowym „go Vegę” á 135 g) i 18 (tortilla chips - słona przekąska kukurydziana ze szpinakiem „go Vegę” á 135 g) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
- poz. 19 (napój gazowany owocowy cytryna, mięta „Tymbark” á 330 ml), poz. 20 (napój gazowany owocowy jabłko, arbuz „Tymbark” á 330 ml), poz. 21 (napój gazowany owocowy mango, pomarańcza „Tymbark” á 330 ml) należy uznać za 1 rodzaj produktu;
- poz. 23 (cappuccino o smaku karmelowym „Mokate” á 110 g) i poz. 24 (cappuccino o smaku waniliowym „Mokate” á 110 g) należy uznać za 1 rodzaj produktu gdyż są to produkty o tej samej wadze i tego samego rodzaju, różnią się wyłącznie smakiem, co w konsekwencji doprowadziło do nałożenia kary pieniężnej za naruszenia dotyczące 24 rodzajów produktów zamiast 18.

W ocenie strony organ błędnie przyjął, że strona nie uwidoczniała w miejscu sprzedaży cen i cen jednostkowych dla 24 rodzajów produktów. Według strony, produkty o tej samej wadze i tego samego rodzaju, które różnią się wyłącznie smakiem, winny być uznane za jeden produkt, nie należy zaś każdego rodzaju produktu traktować jako odrębne naruszenie. W konsekwencji doprowadziło to do nałożenia kary pieniężnej za naruszenia dotyczące 24 rodzajów produktów zamiast 18. Ewentualnie, organ powinien był wziąć pod uwagę, iż wśród 24 zakwestionowanych produktów są takie, które są tego samego rodzaju, a różnią się smakiem i uwzględnić tę okoliczność w wymiarze kary na korzyść strony.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Wskazane przez stronę towary zostały określone w protokole kontroli jako towary różnego rodzaju. Faktycznie przywołane przez stronę produkty są produktami o tej samej wadze (w zakresie produktów podobnych) i są produkowane przez tego samego producenta. Ponadto są to produkty paczkowane. Wskazane przez stronę produkty różnią się smakiem czy zapachem, co wiąże się z ich składem, a także pakowane są w odmiennych kolorystycznie opakowaniach oraz w niektórych przypadkach różnią się nazwami. Powyższe budzi wątpliwości czy są to produkty tego samego rodzaju. Strona podniosła, że produkty o tej samej wadze i tego samego rodzaju, które różnią się wyłącznie smakiem, winny być uznane za jeden produkt, nie należy zaś każdego rodzaju produktu traktować jako odrębne naruszenie. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę, że napoje kawowe w proszku - Mokate Capuccino waniliowe jest pakowane w opakowaniu o kolorze białym, a Mokate Capuccino karmelowe w opakowaniu wielokolorowym z żółtym napisem „karmelowe”. Napoje Frugo różnią się kolorami etykiet (czarne/zielone). Mydło w płynie „be beauty care” pomimo takiego samego koloru opakowania różni się nazwami na etykietach wyraźnie wskazującymi na różne zapachy. Napoje „Tymbark” różnią się kolorami puszek. Słone przekąski kukurydziane Tortilla chips „go vege” różnią się napisami na opakowaniach oraz

kolorowymi rysunkami warzyw.

Prezes Urzędu, biorąc pod uwagę praktykę Strony oznaczania jedną wywieszką cenową produktów, które sprzedawane są w tej samej cenie i posiadają taką samą cenę jednostkową, różnią się między sobą jedynie smakiem lub zapachem (posiadają ta samą gramaturę lub pojemność, wyprodukowane przez tego samego producenta) rozstrzygnął wątpliwości na korzyść strony i zgodnie z jej żądaniem zmniejszył ilość niezgodności traktując wskazane przez stronę towary jako produkty tego samego rodzaju i tym samym zmniejszył ilość niezgodności określonych przez organ I instancji.

- poz. 10 (mydło w płynie pielęgnujące malina i lawenda „be beauty care” á 385 ml) i 11 (mydło w płynie oczyszczające eukaliptus i cytryna „be beauty care” á 385 ml) Prezes Urzędu zakwalifikował jako 1 rodzaj produktu;
- poz. 12 (napój wieloowocowy niegazowany Frugo czarne á 750 ml) i 13 (napój wieloowocowy niegazowany Frugo zielone á 750 ml) Prezes Urzędu zakwalifikował jako 1 rodzaj produktu;
- poz. 17 (tortilla chips - słona przekąska kukurydziana z burakiem ćwikłowym „go Vegę” á 135 g) i 18 (tortilla chips - słona przekąska kukurydziana ze szpinakiem „go Vegę” á 135 g) Prezes Urzędu zakwalifikował jako 1 rodzaj produktu;
- poz. 19 (napój gazowany owocowy cytryna, mięta „Tymbark” á 330 ml), poz. 20 (napój gazowany owocowy jabłko, arbuz „Tymbark” á 330 ml), poz. 21 (napój gazowany owocowy mango, pomarańcza „Tymbark” á 330 ml) Prezes Urzędu zakwalifikował jako 1 rodzaj produktu;
- poz. 23 (cappuccino o smaku karmelowym „Mokate” á 110 g) i poz. 24 (cappuccino o smaku waniliowym „Mokate” á 110 g) Prezes Urzędu zakwalifikował jako 1 rodzaj produktu.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że w tej kategorii miało miejsce 18 niezgodności w zakresie naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Ad. d)

Strona podniosła zarzut niewszerechnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, tj. pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość. Zarzut ten polega na tym, że Organ rozważył i ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w sposób niewszerechny pomijając zachowanie strony po przeprowadzeniu kontroli. Strona podjęła szereg czynności mających na celu poprawę uchybień wykazanych w trakcie trwania kontroli, tj: uzupełniono wszystkie brakujące ceny w sklepie - zarówno w obrębie regałów ekspozycyjnych, jak i w obrębie standów a także zobligowano kierownictwo sklepu do częstszej i regularnej kontroli zgodności cen towaru z systemem (minimum 2 razy w tygodniu). Podjęcie przez stronę opisanych wyżej czynności świadczy o tym, strona chce wywiązać się z ustawowego obowiązku informowania konsumentów o cenach i podejmuje działania mające na celu wyeliminowanie nieprawidłowości na przyszłość. Postawę strony należy zatem ocenić w kontekście dotychczasowej działalności przedsiębiorcy jako działanie przemawiające na korzyść strony.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Prezes Urzędu bardzo pozytywnie ocenia wszelkie działania podjęte przez stronę w celu wywiązania się z ustawowego obowiązku informowania konsumentów o cenach oraz wyeliminowania nieprawidłowości na przyszłość.

Podejmowanie przez stronę starań w celu ich usunięcia lub zapobieżenia ich powstawaniu nie stanowi podstawy do zakwalifikowania naruszenia w kategorii zaprzestania naruszania prawa, czy w kategorii znikomej wagi naruszenia prawa, ponieważ nastąpiło

dopiero w trakcie kontroli. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego oświadczenia o zaprzestaniu naruszania prawa należy datować na moment wskazany w tym oświadczeniu.

Naczelny Sąd Administracyjny w swoim wyroku z dnia 18 sierpnia 2020 r. (sygn. akt II GSK 497/20) orzekł:

„Zwłaszcza, że w relacji do daty ustanowienia obowiązku, o którym mowa w art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, jego prawidłowe wykonywanie przez strony skarżące, jak wynika to z oświadczenia z dnia 14 marca 2019 r. i zawartej w nim deklaracji, należy datować (dopiero) na moment wskazany w tym oświadczeniu.”

W związku z powyższym, nie można mówić w tym przypadku o newszechstronnym rozważeniu zebranego materiału dowodowego tj. pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość.

Ad. 2

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 10 § 1 KPA poprzez niemożliwienie stronie czynnego udziału w postępowaniu i oparcie rozstrzygnięcia na materiale dowodowym, co do którego strona nie miała możliwości się ustosunkować.

Odnosnie powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje, że zarzut uniemożliwienia stronie czynnego udziału w postępowaniu i oparcie rozstrzygnięcia na materiale dowodowym, co do którego strona nie miała możliwości się ustosunkować, nie polega na prawdzie. Pismo Małopolskiego WIIH z dnia 20 listopada 2020 r. stanowiące zawiadomienie o wszczęciu postępowania oraz informujące o możliwości oraz o sposobie zapoznania się z materiałem dowodowym zostało doręczone stronie w dniu 27 listopada 2020 r. Zaskarżona decyzja została wydana dopiero 17 grudnia 2020 r., czyli po trzech tygodniach od doręczenia zawiadomienia stronie. W ciągu tych trzech tygodni strona nie przedstawiła żadnego pisma ani nie zapoznała się z materiałem dowodowym. W związku z brakiem reakcji strony, została wydana decyzja. Uprawnienie, o którym mowa w art. 10 KPA w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym nie może stanowić podstawy do twierdzeń o rzekomym uniemożliwieniu stronie czynnego udziału w postępowaniu i oparciu rozstrzygnięcia na materiale dowodowym, co do którego strona nie miała możliwości się ustosunkować. Na marginesie należy wskazać, że strona poinformowała dopiero Prezesa Urzędu o przedsięwziętych działaniach naprawczych po wydaniu decyzji I instancji. Strona nie wniosła zastrzeżeń do protokołu kontroli ani też nie zajęła stanowiska w sprawie sprostowania i zmiany kwalifikacji naruszeń opisanych w piśmie organu I instancji z dnia 20 listopada 2020 r. Dlatego też w tym konkretnym przypadku nie można mówić o jakimkolwiek uniemożliwieniu stronie czynnego udziału w postępowaniu i oparciu rozstrzygnięcia na materiale dowodowym, co do którego strona nie miała możliwości się ustosunkować, ponieważ strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Ad. II Zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego.

Ad. 1. Zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez:

- pominięcie okoliczności, iż wszystkie naruszenia zostały usunięte oraz podjęto działania korygujące;
- pominięcie okoliczności, iż wszystkie 7 kar nałożonych na stronę w ciągu 12 miesięcy wstecz dotyczyły innych sklepów oraz poprzez brak wyszczególnienia w treści decyzji,

- których sklepów dotyczyły uprzednio nakładane kary;
- pominięcie okoliczności, iż strona jest przedsiębiorcą prowadzącym sieć kilku tysięcy sklepów, zatem brak cen na 24 towarach (choć zdaniem strony winno to być 18 rodzajów towarów) z 540 sprawdzonych, co stanowi 0,04 % nie może być uznany za najwyższy stopień naruszenia obowiązków, gdyż należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu (kilka tysięcy rodzajów produktów w jednym sklepie).

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes Urzędu informuje co następuje.

Odnosząc się natomiast do zarzutu niewłaściwej oceny dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez pominięcie okoliczności, iż wszystkie naruszenia zostały usunięte oraz podjęto działania korygujące, Prezes Urzędu informuje, że powyższe okoliczności zwyczajowo są uwzględniona przy miarkowaniu kary jako okoliczności łagodzącej. Zgodnie z poglądami doktryny: „*Uchylenie skutków deliktu oraz zaprzestanie działań wyczerpujących znamiona deliktu może być uznawane przez Organy administracji publicznej za okoliczność łagodzącą*” (Miroslaw Wincenciak „Sankcje w prawie administracyjnym i procedura ich wymierzania, Wolters Kluwer, 2008, str. 158). Należy zwrócić uwagę, że art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach nie zawiera dyrektywy wymiaru kary w postaci oceny okoliczności czy naruszenia zostały usunięte oraz czy podjęto działania mające na celu poprawę poziomu przestrzegania przepisów ustawy. W tym konkretnym przypadku wymiar kary nie ma charakteru maksymalnego 40 000 zł tylko stanowi 37,5 % górnego wymiaru kary. Brak jest natomiast jakichkolwiek pism przedsiębiorcy, z których by wynikało, że przedsiębiorca podjął działania korygujące, o których jest mowa w odwołaniu. Przedsiębiorca poinformował Prezesa Urzędu o podjętych działaniach dopiero w przedmiotowym odwołaniu datowanym 4 stycznia 2021 r.

Bez znaczenia pozostaje skala działalności przedsiębiorcy, w tym liczba sklepów oraz ilość asortymentu. Przywołane przez Stronę okoliczności: działanie w sieci sklepów, wielkość asortymentu, nie stanowią przesłanek ustawowych do miarkowania wymiaru kary. Ustawa o informowaniu o cenach w jednakowej mierze nakłada obowiązki na sprzedawcę prowadzącego indywidualnie działalność gospodarczą w sklepie jak i na przedsiębiorcę prowadzącego sieć sklepów. Kontrola jest jedynie czynnością sprawdzającą przestrzeganie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Ponadto ustawa o informowaniu o cenach nie wskazuje jako okoliczności łagodzącej dużej ilości asortymentu. Przywoływana przez Stronę okoliczność, że Strona prowadzi sieć sklepów, i że wskazane w zaskarżonej decyzji naruszenia ustawy o informowaniu o cenach dotyczyły innych sklepów pozostaje bez związku z brzmieniem art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach odnoszącym się do przedsiębiorcy. W tym konkretnym przypadku przedsiębiorcą jest Jeronimo Martins Polska S.A., a nie konkretny sklep, czyli jedno z miejsc prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę.

Również wskazywanie adresów sklepów w decyzjach organów, a w szczególności adresów sklepów, w których uprzednio dokonano naruszeń, nie stanowi obowiązku organów. Prezes Urzędu wskazał w swojej decyzji adresy sklepów, w których uprzednio dokonano naruszeń, a także sprawdził daty naruszeń dla przejrzystości sprawy. Powyższe przyczyniło się do eliminacji jednego naruszenia, które uznał organ I instancji. Tym samym powyższe skutkowało zmniejszeniem ilości naruszeń z siedmiu do sześciu na korzyść przedsiębiorcy.

Odnosząc się do argumentu strony, że brak cen na 24 towarach (choć zdaniem strony winno to być 18 rodzajów towarów) z 540 sprawdzonych, co stanowi 0,04 % nie może być uznany za najwyższy stopień naruszenia obowiązków, gdyż należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu (kilka tysięcy rodzajów produktów w jednym sklepie), Prezes Urzędu informuje co następuje.

W wyniku działań kontrolnych i po zmianach kwalifikacji niezgodności stwierdzono niezgodności z przepisami w przypadku 23 towarów, tj. dla 2 towarów nie uwidoczniiono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru, dla 18 towarów nie uwidoczniiono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej towaru, a dla 3 partii towarów cena były uwidocznione przy towarze w sposób nierzetelny w stosunku do ceny zakodowanej w kasie fiskalnej. Nie ulega wątpliwości, że sprawdzono 540 towarów. Procentowy udział naruszeń został obliczony według następującego wzoru $(23:540) \times 100\% = 4,3\%$. **Przywołana przez stronę wartość naruszeń 0,03% jest nieprawdziwa i stanowi błąd arytmetyczny.**

Prezes Urzędu informuje, że po wniesieniu odwołania sprawdza zarówno dane przedstawiane przez organ I instancji (dwie decyzje uwzględnione w decyzji I instancji, od których nie wniesiono odwołania zostały pobrane przez Prezesa Urzędu ze strony internetowej Małopolskiego WIIH) jak również sprawdza prawidłowość obliczeń zawartych w odwołaniu.

Stopień naruszenia obowiązków został określony w tym przypadku jako wyższy niż znikomy. Liczba asortymentu oraz ilość sklepów w sieci nie mają znaczenia w niniejszej sprawie i nie stanowią okoliczności łagodzącej.

Prezes Urzędu nie zgadza się ze stanowiskiem strony, że przy ocenie stopnia naruszenia obowiązków należało wziąć pod uwagę liczbę całego asortymentu dostępnego w sklepie i dopiero tę wartość należy porównać z ilością stwierdzonych naruszeń. Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje, że kontrole przeprowadzane są metodą próbkowania. Próbkę dobierane są metodą losową przez inspektorów. To kontrolujący dokonuje selekcji materiału pobieranego do próbek. Danymi wiarygodnymi i rzetelnymi stanowiącymi podstawę referencyjną jest ilość skontrolowanych towarów, a nie wielkość asortymentu. Dane w zakresie wielkości asortymentu podawane przez przedsiębiorcę nie zostały zweryfikowane przez inspektorów. Należy zwrócić uwagę, że w dyrektywach wymiaru kary nie ma żadnego odniesienia do wielkości asortymentu, a inspektorzy nie mają obowiązku weryfikowania czy podawana przez przedsiębiorcę wielkość asortymentu jest zgodna z prawdą, ponieważ przedmiotem kontroli nie jest badanie wielkości asortymentu. Inspektorzy kontrolują te towary, które są oferowane do sprzedaży konsumentom w dniu kontroli. Przedmiotem kontroli jest przestrzeganie przez przedsiębiorcę obowiązku podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej.

Przy ocenie przesłanki stopnia naruszenia obowiązków Organ odnosi się jedynie do asortymentu skontrolowanego w danej placówce. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach jak i przepisy wykonawcze do tej ustawy nie uwzględniają rozróżnienia na pojedyncze sklepy lub na sklepy działające w sieci. Obowiązek uwidocznienia towaru dotyczy każdego sklepu prowadzącego sprzedaż detaliczną. Obowiązek uwidocznienia ceny nałożony jest na przedsiębiorcę. Podmiotem sankcjonowanym zgodnie z art. 6 ustawy o informowaniu o cenach jest przedsiębiorca, w tym przypadku jest to Jeronimo Martins Polska S.A., z siedzibą w Kostrzynie. Podmiotem sankcjonowanym nie jest konkretny sklep czyli miejsce prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. Przepisy ustawy o cenach nie odnoszą się do miejsc prowadzenia działalności gospodarczej, czyli do konkretnych sklepów. Nie zawierają też w swojej treści żadnych norm odnoszących się do sieci sklepów. **Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nakładają sankcje pieniężne na przedsiębiorcę bez rozróżnienia na miejsce prowadzenia działalności i na sposób prowadzenia działalności.**

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że przywołane przez stronę zarzuty są oczywiście bezzasadne.

Ad. 2 Zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach poprzez błędną wykładnię i nałożenie na stronę kary pieniężnej w wysokości rażąco zawyżonej oraz nieodpowiedniej do liczby naruszeń.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Wymierzając karę w oparciu o przesłanki wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, organ powinien mieć również na względzie cele kary określone przez art. 8 dyrektywy 98/6/WE zgodnie z którymi, kary pieniężne za naruszenie obowiązku informowania konsumentów o cenie oferowanych produktów i usług muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Przywołując pojęcie proporcjonalności kary uwzględnione w art. 8 dyrektywy 98/6/WE można powołać się na wykładnię tego pojęcia stosowaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W pkt 75 opinii Rzecznika Generalnego Michała Bobeka przedstawionej w dniu 26 czerwca 2018 r. w sprawie C-384/17, Rzecznik Generalny wskazuje, że kary mają być proporcjonalne do wagi popełnionego naruszenia przy jednoczesnym uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, indywidualnych okoliczności każdej sprawy, a ocena powinna być dokonana w kontekście dyrektywy, która określa cele i kontekst stosowania przesłanki proporcjonalności kar.

Dyrektywa 98/6/WE określa cele i kontekst stosowania przesłanki proporcjonalności kar. Celem dyrektywy jest nałożenie obowiązku, by cena sprzedaży i cena jednostkowa na wszystkich produktach oferowanych do sprzedaży przez podmioty gospodarcze była jasno podana w celu lepszego przekazania informacji konsumentom i oraz umożliwienia porównywania cen. Cel dyrektywy został ustalony w art. 1 tej dyrektywy, a kontekstem jest podawanie cen konsumentom.

„Celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen”.

Nie ulega wątpliwości, że kara jest wypadkową naruszenia celu dyrektywy poprzez uniemożliwienie konsumentom uzyskania informacji i ułatwienia im porównywania cen.

Waga popełnionego naruszenia nie jest jedyną przesłanką uwzględnianą przy miarkowaniu kary. Istotną okolicznością, o charakterze indywidualnym, o której mówił Rzecznik Generalny, jest również zwiększająca się proporcjonalnie ilość stwierdzonych naruszeń, co ma wpływ na kolejny wymiar kary. Indywidualne okoliczności danej sprawy są analizowane w każdym przypadku. Do indywidualnych okoliczności uwzględnianych przez Prezesa Urzędu można zaliczyć również analizę przypadków naruszeń w 12 - miesięcznym przedziale czasowym. Ilość naruszeń nie stanowi bowiem w indywidualnym przypadku jedynej przesłanki uwzględnianej przy miarkowaniu kary.

Miarkując wysokość nałożonej na Stronę kary Organ I instancji wziął pod uwagę, iż Strona po raz kolejny naruszyła obowiązki w sprawie uwidaczniania cen oraz fakt, iż nieprawidłowości dotyczyły 4,3 % poddanego ocenie asortymentu. Organ uznał, że brak uwidocznienia informacji o cenach i cenach jednostkowych, a także nierzetelne, budzące wątpliwości uwidocznienie cen towarów na sali sprzedaży w stosunku do żądanej ceny na stanowisku kasowym, stanowi większe niż znikome naruszenie obowiązków ciążących na przedsiębiorcy. Strona w sposób wyższy niż znikomy naruszyła przepisy dotyczące uwidaczniania cen, istotne z punktu widzenia ich znaczenia dla ochrony praw i interesów konsumentów. Ponadto dyrektywy wymiaru kary z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach nie zawierają w swojej treści uzależniania miarkowania kary od ilości uchybień, tylko od oceny dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, która jest negatywna, ponieważ przedsiębiorca wciąż dokonuje naruszeń przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Należy zwrócić uwagę, że notoryjność działań Strony czyli powtarzające się naruszenia są

uwzględniane w decyzji i stanowią przesłankę oceny dotychczasowej działalności przedsiębiorcy co ma wpływ na wymiar kary.

Ad. III Wnioski Strony

Pełnomocnik Strony wniósł o:

- uchylenie decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków z art. 4 ust. 1 ustawy, ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary w niższej wysokości, ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia Śląskiemu WIIH.

Prezes Urzędu nie znajduje podstaw do uchylenia decyzji w całości i orzeczenia co do istoty sprawy w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Nie ma również podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia Śląskiemu WIIH, ponieważ decyzję wydał Małopolski WIIH. Materiał dowodowy został zebrany w sposób prawidłowy przez Małopolski WIIH.

Uprzednie naruszenia w tym przedziale czasowym skutkują proporcjonalnym podwyższaniem wymiaru kary. Każde kolejne naruszenie ma wpływ na wymiar kary w prowadzonych postępowaniach administracyjnych. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt VI SA/Wa 1400/19) orzekł: *„ (...) w przypadku kary pieniężnej nakładanej w oparciu o przepis art. 6 ust. 2 ww. ustawy, przyjmując należy, że jeśli uprzednio przedsiębiorca karany był za naruszanie określonych norm ustawy, to dalsze nieprzestrzeganie zapisów ustawy, o jakich mowa w art. 4, winno spotkać się z karą bardziej dotkliwą, skoro ukarany nadal nie stosuje się do nakazów prawa”*.

Prezes Urzędu ocenił również przesłanki do umorzenia postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu określone w art. 189f § 1 i 2 KPA i stwierdza, że nie znajdują one zastosowania w sprawie.

Zgodnie z art. 189f § 1 KPA Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony Organ administracji publicznej lub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Do zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 KPA konieczne jest jednoczesne spełnienie dwóch przesłanek: zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestanie przez Stronę naruszania prawa. Obydwie przesłanki powinny być spełnione kumulatywnie, czyli zaistnienie tylko jednej przesłanki nie uprawnia Organu do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów. Strona wciąż nie przyjmuje do wiadomości, że w istotny sposób narusza interes tej grupy społecznej, która posiada uprawnienie do zapoznania się z ceną przed zawarciem umowy sprzedaży. W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikoma waga naruszenia prawa, ponieważ strona narusza interes konsumentów w sposób notoryjny, co ma charakter

systemowy i może być kwalifikowane jako naruszenie interesu publicznego. Strona wykorzystuje sytuację, że konsument jest stroną słabszą w relacji z przedsiębiorcą i narzuca mu sposób dokonywania zakupu bez możliwości uprzedniego zapoznania się z ceną.

Prezes Urzędu stoi na stanowisku, iż ustalony stan faktyczny nie stwarzał podstaw do uznania powstałego naruszenia za znikome a zawinienie Strony było ewidentne. Konsumentom pozbawieni dostępu do prawidłowo uwidocznionych cen, a także cen jednostkowych towarów pozbawieni są tym samym możliwości pełnego rozeznania i podjęcia obiektywnej decyzji w sprawie dokonania zakupu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikome naruszenie prawa, a całościowa ocena zgodności z prawem działania Strony, która narusza obowiązek administracyjno-prawny jest niekorzystna dla Strony. Faktem znanym Prezesowi Urzędu z urzędu jest fakt, iż na terenie województwa małopolskiego kontrole Małopolskiego WIIH wykazały następne naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Na podstawie wiedzy Prezesa Urzędu posiadanej z urzędu, nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 2 KPA ponieważ uprzednie kary nakładane przez Małopolskiego WIIH, a także przez inne wojewódzkie inspektoraty Inspekcji Handlowej za naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach nie spełniają celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. A wręcz przeciwnie, kary pieniężne nakładane na przedsiębiorcę dotychczasowo przez Małopolskiego WIIH i wojewódzkie inspektoraty Inspekcji Handlowej na terenie Polski nie spełniały swojej funkcji prewencyjnej i nie odstraszały przedsiębiorcy od dalszego naruszania prawa, co stanowi okoliczność obciążającą a nie łagodzącą.

Odnosząc się natomiast do art. 189f § 2 KPA, który wskazuje na możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadkach innych niż wymienione w art. 189f § 1, Prezes Urzędu zwraca uwagę, że notoryjne, powtarzające się naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach nie pozwalają na spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Celem tym jest przestrzeżenie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 KPA: „*Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, (...)*”.

Prezes Urzędu informuje, że ponowne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy jest efektem przeprowadzenia postępowania odwoławczego. Obowiązek zastosowania instytucji reformacji i orzeczenia co do istoty, zamiast uchylecia decyzji organu I instancji i przekazania do ponownego rozpoznania, w świetle art. 138 § 1 pkt 2 KPA istnieje wówczas, gdy dokonujący kontroli instancyjnej organ II instancji nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy, bądź jest w stanie sam uzupełnić braki postępowania dowodowego (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu w Gliwicach z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt IV SA/GI 1235/17).

Prezes Urzędu uchylił zaskarżoną decyzję w całości w zakresie siedmiokrotnego niewykonania przez Jeronimo Martins Polska S.A. obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy, gdzie przyjęto datę pierwszego naruszenia 11 października 2019 r. Prezes Urzędu orzekając co do istoty sprawy stwierdził, że miało miejsce sześciokrotne niewykonanie przez Jeronimo Martins Polska S.A. obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r. Prezes

Urzędu przychylił się do wniosku strony o uchylenie decyzji w całości i zmniejszenie kary pieniężnej. Z uwagi na odmienną kwalifikację niezgodności Prezes Urzędu orzekając co do istoty sprawy zmniejszył o 16,7% karę pieniężną nałożoną przez organ I instancji na stronę i nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 15 000 zł.

Nałożenie kary pieniężnej w tej wysokości pozostaje związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 8 stycznia 2020 r.

Karę należy wpłacić w terminie 7 dni, od dnia w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna na konto Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie wskazane w decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie nr 159/20 (sygn. akt WN.8361.222.2020) z dnia 17 grudnia 2020 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/